

Minister van Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening

Mw. Mr. Drs. M.C.G. Keijzer

Postbus 20011

2500 EA Den Haag

Betreft: Reactie op Hoofdlijnenakkoord 2024 – 2028 HOOP, LEF EN TROTS

Biddinghuizen, 11 juli 2024

Excellentie,

Naar aanleiding van de sprekers in de Algemene Ledenvergadering van 2022 en 2023 van de Belangenvereniging Vrij Wonen (BVVW), respectievelijk mw. Caroline van der Plas (BBB) en Peter de Groot (VVD), is bij ons de HOOP versterkt dat wij als eigenaren van recreatiewoningen, die voldoen aan het Besluit bouwwerken leefomgeving en die op eigen grond liggen, permanent in onze recreatiewoning zouden kunnen wonen.

Ook wij zijn met TROTS vervuld dat in het Hoofdlijnenakkoord is opgenomen dat dit Kabinet de aanpak van de wooncrisis serieus neemt en dat hierbij een doorbraak moet worden geforceerd, o.a. door te gedogen dat recreatiewoningen permanent bewoond mogen worden.

Waar de BVVW zich zorgen over maakt, is dat inmiddels de Hiswa-Recron en de VNG wederom de lobby zijn gestart om het permanent bewonen van eigen recreatiewoning te voorkomen. Al eerder hebben ministers wetsvoorstellen die het permanent wonen in een recreatiewoning mogelijk maakten, en die door een ruime meerderheid van de Tweede Kamer al waren aangenomen, hangende de behandeling in de Eerste Kamer alsnog ingetrokken onder druk van – en de lobby door de VNG en Recron.

De strekking van deze lobby was telkens dat gemeenten heel goed in staat waren om, wat zij noemen de 'problematiek' van permanente bewoning in recreatiewoningen, zelf op te lossen. Maar niets blijkt minder waar: tegenwoordig wonen meer mensen in recreatiewoningen dan ooit tevoren, gewenst en/of gedwongen! Meer hierover in de bijlage bij deze brief 'Waarom het rijk de regie moet pakken middels wet- en/of regelgeving inzake permanente bewoning recreatiewoningen'.

Door wettelijk te regelen dat gemeenten een objectgebonden omgevingsvergunning, een persoonsgebonden omgevingsvergunning dan wel een persoonsgebonden

gedoogbeschikking moeten verstrekken, kan permanente huisvesting in een recreatiewoning binnen 8 tot 14 weken worden gelegaliseerd en/of gerealiseerd.

Het transformatieproces naar een woonbestemming door een heel park te legaliseren duurt daarentegen doorgaans 5 tot 8 jaar en dan moet een gemeente dit ook nog willen.

Uiteraard dienen ook eventuele belemmeringen voor de verlening van dergelijke vergunningen in provinciale omgevingsverordeningen te worden weggenomen.

Aan u om te laten zien dat dit Kabinet ook het LEF heeft om op dit dossier de regie te pakken en door middel van wet- en of regelgeving, dan wel middels een aanwijzing permanente bewoning van recreatiewoningen mogelijk te maken. Hiermee kunnen concrete stappen worden gezet zoals in het coalitieakkoord is beschreven, de beoogde doorbraak worden geforceerd en kan al op korte termijn bestaande woningvoorraad beter worden benut.

De BVVW wenst u veel succes in uw nieuwe functie.

Met vriendelijke groeten,

H.A Wanschers
Voorzitter BVVW

Postadres BVVW:
De Garve 7
8256 DS Biddinghuizen

secretariaat@bvvw.nl
www.bvvw.nl

KvK-nummer: 11047804

cc.: Tweede Kamercommissie voor Binnenlandse Zaken

Bijlage brief aan Minister M. Keijzer, ministerie Volkshuisvesting en Ruimtelijke ordening – 10 juli 2024

Waarom het rijk de regie moet pakken middels wet- en/of regelgeving inzake permanente bewoning recreatiewoningen.

Recreatiewoningen zijn woningen die in een bestemmingsplan zijn bestemd om uitsluitend voor recreatiedoeleinden gebruikt te worden. Wat onder 'recreatiedoeleinden' moet worden verstaan is niet duidelijk, maar in de praktijk wordt hieraan, via voorschriften in het bestemmingsplan, een 'traditionele' invulling gegeven: langdurig recreëren door één en hetzelfde huishouden wordt niet toegestaan.

Met het aantreden van Minister Alders op het ministerie VROM in 1990 werd geprobeerd om de plattelandproblemen aan te pakken. Zo bleek de Inspectie Ruimtelijke Ordening, onder meer in Gelderland, niet te spreken over de talrijke recreatie-bungalowparken die in vele gemeenten werden aangelegd. Officieel om 'toerisme en recreatie' een 'broodnodige impuls' te geven, maar officieus om buiten de woningcontingentering om toch nog extra woningen te kunnen bouwen. Het was de Inspectie een doorn in het oog dat diverse gemeenten daarbij – ondanks uitdrukkelijke verzoeken van de Inspectie – geen bedrijfsmatige exploitatie van deze parken afdwongen. Begrijpelijk, want lokale overheden gebruikten deze parken graag om woningzoekenden naar te verwijzen. Permanente bewoning werd min of meer van gemeentewege gestimuleerd, tot grote ergernis van de rijksinspecties.

Het besluit van Minister Dekker van VROM in het najaar van 2003 om 'voor eens en voor altijd' schoon schip te maken met het dossier 'permanente bewoning van recreatieverblijven', daarbij gesteund door een grote Kamermeerderheid, heeft veel stof doen opwaaien. Dit besluit om bewoning van recreatiewoningen, die aansluiten bij een bebouwde kom, te legaliseren en in alle andere gevallen te gedogen of streng te handhaven werd niet overal met applaus ontvangen. De meeste provinciebesturen voelden zich duidelijk gepasseerd door deze rijksbemoeienis met het gemeentelijke beleid. Ze weigerden hun medewerking te verlenen aan legalisatie van permanente bewoning.

Om een eind te kunnen maken aan dit hoofdpijn-dossier roept minister Cramer van VROM in 2008 gemeenten op om voor 1 januari 2010 de betrokkenen (in eerste instantie de bewoners van vóór 31 oktober 2003) alsnog een persoonsgebonden beschikking te verlenen. Teneinde deze specifieke groep bewoners zekerheid te geven heeft de Tweede Kamer in 2011 het wetsvoorstel 'Wet vergunning onrechtmatige bewoning recreatiewoningen' aangenomen. De Vereniging Nederlandse Gemeenten (VNG) verzette zich ook in 2012 tegen een wettelijke regeling waarmee bewoners aanspraak kregen op een vergunning om permanent in een recreatiewoning te mogen wonen. Dat verzet honoreerde de regering toen door het betrokken wetsvoorstel in te trekken, nadat het al vrijwel unaniem door de Tweede Kamer was

aangenomen. De reden daarvoor was vooral dat de VNG beweerde dat het wetsvoorstel inmiddels overbodig was, omdat de gemeenten het probleem van permanente bewoning al aan het oplossen waren. In een brief van 19 maart 2013 aan de minister van Infrastructuur en Milieu deelde de VNG zelfs mee dat de aanpak van de gemeenten dusdanig succesvol was, dat daardoor naar verwachting in het najaar van 2013 hooguit nog sprake zou zijn van ‘slechts tientallen gevallen’, waarin bewoners nog in onzekerheid verkeerden over de gemeentelijke aanpak. Deze mededeling was toen al ver bezijden de waarheid en is dat inmiddels meer dan ooit.

Dit laat wel zien dat het standpunt van VNG, dat gemeenten het probleem van permanente bewoning wel kunnen oplossen en daarbij dit wetsvoorstel niet nodig hebben, van een volstrekt misplaatste pretentie getuigt. Maar door deze lobby van de VNG kiest minister Schultz van Hagen van Infrastructuur en Waterstaat er uiteindelijk voor om het wetsvoorstel in 2013 in te trekken en gemeenten zelf de vergunningverlening te laten regelen via een beleidsregel.

Eind 2018 wordt de Actie-agenda vakantieparken 2018-2020 geïntroduceerd. Deze geeft richting aan alle partners in de komende jaren op (beleids)inzet rondom vakantieparken. Opmerkelijk is dat de in het Actieoverzicht genoemde “gereedchapskist” als eerste wordt gevuld met de ‘Juridische Handreiking Handhaving Vakantieparken voor gemeentjuristen’.

In 2020 komen de Tweede Kamerleden Koerhuis en Van Eijs met een motie, Kamerbreed gedragen, om gemeenten vanaf 2021 de mogelijkheid te geven om snel permanente bewoning van recreatiewoningen toe te staan en wordt dit door minister Ollongren van BiZa uitgewerkt in een voorstel tot wijziging Besluit Omgevingsrecht (BOR).

Ook nu weer wordt de behandeling in de Eerste Kamer aangehouden door onder meer een reactie van de VNG. Zij geeft in haar brief aan de wijziging van de BOR niet nodig te vinden. Hierin wordt de koppeling gemaakt met de inwerkingtreding van de nieuwe Omgevingswet. Er wordt gesteld dat onder de Omgevingswet gemeenten meer ruimte krijgen om permanente bewoning van een recreatiewoning mogelijk te maken. Er zouden dan meer mogelijkheden zijn om snel en flexibel af te wijken van het geldende omgevingsplan en om tijdelijke functies aan locaties toe te kennen. Daarnaast kunnen onder de Omgevingswet zowel persoonsgebonden als objectgebonden omgevingsvergunningen worden verleend voor het bewonen van recreatiewoningen.

De minister benadrukt dat de mogelijkheid om een omgevingsvergunning te verlenen een discretionaire bevoegdheid betreft en geenszins een automatisch recht op een omgevingsvergunning geeft. De gemeente blijft het bevoegd gezag om te beoordelen of permanente bewoning van recreatiewoningen in de desbetreffende gemeente past binnen een goede ruimtelijke ordening en of zij hiertoe een omgevingsvergunning wil verlenen. Gemeenten kunnen zelf beleidsregels opstellen over de wijze waarop wordt omgegaan met de bevoegdheid tot vergunningverlening voor permanente bewoning van recreatiewoningen. Wanneer een gemeente wil inzetten op het behoud van de toeristisch-recreatieve functie van een park, heeft zij dus die mogelijkheid.

Uiteindelijk wordt ook dit wetsvoorstel door minister De Jonge van het ministerie voor Volkshuisvesting en Ruimtelijke Ordening teruggetrokken in de Eerste Kamer.

Na de invoering van de Omgevingswet per 1 januari 2024 blijkt al snel dat gemeenten structureel geen gebruik wensen te maken van de mogelijkheden om snel en flexibel af te kunnen wijken van het geldende omgevingsplan om tijdelijke functies aan locaties toe te kennen, waaronder de persoonsgebonden – als objectgebonden omgevingsvergunningen voor het bewonen van recreatiewoningen.

Hiervoor wordt, zo nodig, een 'Beleidsregel permanent bewonen recreatiewoningen onder de Omgevingswet' vastgesteld, zoals o.a. de gemeente Coevorden op 4 januari 2024.

Daarom moet het Rijk nu de regie pakken en door middel van wet- en/of regelgeving permanente bewoning van recreatiewoningen mogelijk maken.

Alsdan wordt recht gedaan aan de (decennia lang bestaande) wens van de Tweede Kamer om snel permanente bewoning van recreatiewoningen mogelijk te maken.

juli 2024